

7
V I R T V S.

CINERI SVPERSTES

MAGNIFICI DOMINI.

D. VINCENTII

WOYNA CAPITANEI INTVR

CENSIS AVLICI S. R. M.

à

morte victi

REVERENDISSIMO DOMINO

D. ABRAHAMO

WOYNA EPISCOPO METHO-

NENSI, PROT: APOSTOLICO

Suffraganeo & Canonico Vlnensi.

&c. &c.

per

2027123

ADAMVM STANKIEWICZ Stud: Humā:

in alma Academia Vlnensi Soc: Iesu

exhibetur.

VILNÆ Ex Officina Iosephi Karcan. 1615.

IN STEMMA GENTILITIVM MAGNIFICI
DOMINI VINCENTII WOYNA.

MARS, Ensi cecidit ; nodo, defecit Acumen;
Sol, Lunis ; WOYNAE, Forma ; Corona, Tubis.
Hic Tuba bella vomit, parat Ensis, Luna secundat,
WOYNA ferit, feruet Gloria; Parca fuge.

MORS Fratris tui, Magnifici Domini VINCENTII
WOYNA, Præsul religiosissime, alijs commotioni est,
alijs admirationi. Sed non est cur commoueamur, aure-
um enim illud aurei vatis.

Stat sua cuiq; dies: breue & irreperabile tempus
Omnibus est vitæ; sed famam extendere factis
Hoc virtutis opus.

Primum commune omnibus; vltimum, magnis animis
tantum contingit. Ita q; non tam mihi obire, VINCENTIUS
visus est, quàm cum victoria è tenebris istis, in ali-
um abire orbem. præibat virtus, quæ vt Hercule quõ-
dam, sic istum arduâ, ad Gloriã, duxit viâ. secutus hic,
& affecutus: maluit esse, quàm videri bonus. docuit dex-
terâ Deum, Religionem, Patriam in primis curæ esse
debere: patriæ commoda, priuatis præferenda: vitã
ipsam, incolumitati boni communis postponendã: in-
stituta maiorum, domi militiæq; sanctè & integrè con-
seruanda, his artibus adolescentiã exercuit, virilẽ ætatẽ
perfecit, refecitq; & præclare. sedit hoc illi; vt quoni-
am vita nostra fluxa est & fragilis, hoc magis, non inũ-
brandam velo probitatis (vt quidã subdoli faciunt) sed
vivo induendã virtutũ colore censuit. à laboribus or-
sus est; qui laboribus omnia vendere Deos sciebat. di-
cat Valachia, Moschouia, Liuonia, quid aliquando WOY-
NA potuerit; mihi superuacaneũ hîc hærerè. Vastus a-
nimus non miserijs expleri, non periculis satiari, vnquã

pro

pro patriæ bono potuit. adeò probitate, cæterisq; bonis artibus abundabat. Durus adolescentiæ labor, quæ sua sponte in delicias diffluit: durus omni ætati, sed non *WOYNÆ*. nouerat hic, Honestum ei vile esse, cui corpus carū sit. nouerat, nullā gloriā, otio, & scelere quæsitam posse esse diuturnā. quare deliros putauit eos, qui honoribus prius, quàm virtutibus studerent, vbi enim hæ florent, illi pariter. vbi hæ aruerint, etiā illi. His in se meos oculos, tuus Frater, Præsul religiosissime conuertit: cuius si facta intuear, solē mihi quendā, qui totū, posteritatis corpus illuceat, intueri videor: si vitā; sacrificiū quoddā Deo oblatū arbitror: siquidē optimus animus, pulcherrimus dei cultus est. ita non obiisse, sed abiisse: non occidisse, sed se occulasse credendus est. nisi illud in lite sit. Aduersus virtutē hoc possunt, & damna & iniuriæ, quod aduersus solē nebula habes igitur Præsul, religio: meæ admirationis argumentū. Scio non placeat tibi eas lachrimas, quæ otiose in mortui sepulchrū funderentur. Scio te Fratris tui charissimi desiderio teneri: sed iā multò magis teneris, cū eius tã beatam sortē admiraris. abiit ille: remanserunt facta, quorū tu familiaritate frui poteris: quod si velis & ipso viuit in patriæ sinu, in hominū memoria, qui hominibus, qui Patriæ vixit. Huic ego non lachrimas, sed flores spargo: quorū odor, si minus gratus, ignosce; si non ingratus (quanquam rudis) ne abijce.

ADAMVS STANKIEWICZ.

IN PRIMVM STEMMA.

Embl: Tres Tubæ inflantur à tribus bellis.

mosc: Liu: Vala:

Tit: Gloria & honore coronasti eum.

INstrue WOYNA manus, validis quoq; brachia telis,

Ad tres te Martes, iam tuba terna vocat.

Fallor, in emeriti solennia militis, hæc sunt,

Quem stupuit Liuo, quem Valachusq; Virum.

Nunc exarmati captiuâ prælia buccâ

Victoriq; suo, læta trophæa canunt.

Viue decus Patriæ; si nos, si Patria tuta est,

Per quam tuta manum est, hæcne perempta manus?

Embl: Fama, tres lituos, tribus mundi porrigit partibus

Tit: Viuite foelices, quibus est fortuna peracta, iam sua,

AD me victores, qui præmia quæritis, ad me.

Tres lituos dono, munera terna fero.

Marte ferox, virtute potens, & viribus audax

Miles, militæ hæc, fert monumenta suæ.

Insidijs illum Mors sustulit, ausa quietum,

Quem non ausa fuit sternere Marte grauem.

Illustris vixit, moriturq; Illustrior. Huius

Laudis ego in terrâ, Gloria, testis ero.

Embl:

Embl: Mors tubam inflat, & ex ea vox egreditur

Memento mori

Tit: Viue memor lethi

ECquis in obscuro miles nouus æstuat agro,
Inflat & ingentem, fauce tremente, tubam?
Insolitus terret cunctos stupor, horror acerbat
Dum fera conclamat lingua; Memento mori.
Hac quondã Moschos, hac strauit WOYNA Suecanos,
Nunc clangore eius, territus ipse cadit.
Mutatus quippe est clangor, mutatus & hostis,
Vincitur Antiquus Miles, ab hoste nouo,

Embl: Nuncij tres cū tribus Lituis, fides, spes, Charitas
Morienti WOYNÆ adstant.

Tit: Hodie salus huic domui facta est.

Hospitibus tantis placidam da WOYNA salutem,
Cernisne vt veniunt? vt noua dona ferunt?
Tres tria dona tenent, blandis quoq; vocibus instant
Vt mole hæc positã, patria regna petas.
Exitum vt æternet, feruens dilectio præsto est.
Præsto est cum donis, Spesq; Fidesq; nouis
Ipsa noua hæc res est; Litui qui bella canebant
Iam modo pacis amant foedera, Festa canunt.

IN SECVNDVM STEMMA.

Embl: Nodus suspensus è pinu

Tit: Hic meta laboris

ALta è funestâ propendent vincula pinu,
Vincula cum nodo languida facta suo.

Ars, artem vicit; fractum est à robore, robur,

Ingenium nodi, Mortis ab ingenio.

Nunc illum pinu victrix suspendit ab alta,

Namq; semel pinus crescere cæsa nequit

WOYNÆ hic est nodus, WOYNÆ sic vita perempta est,

Dum rupit celeres, liuida parca, colos

Embl: Mors framea nodum discerpens.

Tit: Omnia sub leges mors vocat atra suas.

Per te sancta tuæ contestor fœdera legis,
Abdita ne prodas vincula, neue feces.

Nodus hic insigni WOYNARVM sanguine clarus,
Nobile & ingenij, Nobile sphyngis opus,

Illa sed infesto frameam dum deijcit ictu.

Præclara effudit viscera node tua

Non contenta fuit domini vitâ, in spolia audax

Et reliquas belli, brachia iecit, opes.

Embl:

Embl: Mors proponit mortalibus nodum.

Tit: Latet vltima dies.

Quid monstri ad nodū, totum Mors concitat orbē:
Quæ sphynx ista nouis vndiq̃ cincta dolis?
Iam non falce homines, iam vult superare Mineruâ:
Emblema hoc quisquis, non capit, hic capitur.
VOYNA tuum stemma hoc, te capto iam illa triumphat
In te facta tuis ingeniosa malis,
Dissoluit nodum, dum vitam à corpore soluit.
Horam dum ignoras, soluere lemma nequis.

Embl: Nodus à quatuor sagittis discerptus.

Tit: Puluis es & in puluerem reuertêris

Quattuor è quatuor stant spicula partibus orbis
Infixa in membris, optime node tuis.
Mirus amor, mirus domini cum stemmate nexus,
Quæ Dominum perimunt, his quoq̃ stemma perit.
A quatuor cecidit VINCENTIVS hostibus: in se
Dum Calor & Siccum, Frigus, & Humor agit.
Sic etiam nodus cecidit: par nobile viuat
Sitq̃ illustris Herus stemmate, nodus, Herò.

IN TERTIVM STEMMA.

Embl Mors intuita 4. Lunas & Enses, corrui-
Tit: Ars arte vincitur.

Languentem stygio Mors certat fulmine WOYNAM
In sæuè armatas præcipitare plagas .
Dum struit hinc, atq; hinc, dum corpus captat inerme ,
Intuita est mirum forte repente iubar
Corruit ; ô magnum generoso pectore WOYNAM ,
Hinc iam mors artes sumere, & arma potes.
Virtutes quatuor , gladiumq; in corde locarat
Retibus, insidias; Fata, necemq; , neci.

Embl: mors iacet sub ense & 4. Lunis
Tit: Fortior , melior .

Quòd gemat extremùm, quòd abactis occidat annis
WOYNA, tuo fessus vulnere, sæue Ligo,
Iam te victorem de tanto funere reris :
Respice quid Dominæ, sors ferat ista, tuæ;
Tu WOYNAM ferro, gladio te WOYNA fatigat :
Lumina tu claudis , mucro tuetur ea.
Non credis ? quatuor cõeuntes inspicere Lunas
Contra te hos radios, hasq; tulere faces.

Embl: Fama irridet victoriam mortis

Tit: Ex aduerso semine Fructus optimus.

REbaris miserum fieri, mors improba, WOYNAM,
Ut iacuit iaculis, præda petita tuis.

Fulget at ecce Ense, & triplicato lumine fulget,

Ornârunt magnum, sidera magna, caput.

Abstuleras solem ex oculis, Lunamq; iacenti,

non à te iubar hoc, amplius ille petet.

Pro Luna hac, quatuor; pro sole hoc, accipit ensem;

Iustitia huic regnum, quæ dedit arma, dabit.

Embl: WOYNA perruptis insidijs mortis, ad Christum

Tit. non obiit, abiit. (in crucem euolat

Ferali Christus dum finit in arbore vitam,

WOYNA etiam vitæ de statione fugit.

Credo subaudiuit: Si de tellure leuabor,

Ad me scelici cuncta vigore traham.

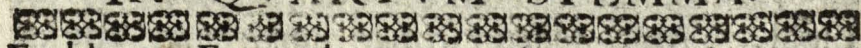
Ergo tracijs eo est monstrarunt sidera callem;

Ipseq; morte sui est illaqueatus Heri.

NON MORS, non illum sceleratus terruit hostis,

Victa, salute, est mors; victus, amore, Timor.

IN QUARTVM STEMMA.

Embl: Fortitudo WOYNAM supra tumulum cum
coronâ expectat.

Tit: WOYNÆ Fortitudo.

LAurea ferta parat regali virgo decore.

Quorsum hæ delicix, num fera morta tibi?

Quicquid contueor, non est nisi mœror & Horror;

Ver tamen illa nouum, fertaq; veris habet.

Sic est. post hyemem, post tot certamina: WOYNÆ

Æternum referat, vis generosa, decus.

I WOYNA I foelix, melioribus addite regnis,

Hic Hyemem finis, ver ibi vt incipias.

Embl. mucro, Lunæ, Galea, Tubæ, nodus, in fossâ
sepulchri cadunt.

Tit. VWOYNÆ Fossa

IN Domini Fossam, patefactiq; ima sepulchri,

Præcipiti currunt arma, Tubæq; pede.

Sensus inesse illis mortisq; cupido videtur,

magna hîc solliciti, signa, timoris habes.

nolunt in lachrymas, mœstas transmittere guttas

Ipsa volunt Dominum, funere, flere suo.

O quam grande malum, quam grandis facta ruina est,

Quam rursus debet tanta Ruina sequi.

Embl.

Embl: Mors piscatur in mari mundi huius. WOYNÆ

Funus.

Tit: Vigilate, quia nescitis diem, neq̄ horam.

EFfera, Fallaces deducit retia, in vnda,
Et nouus, & nunquam visus in amne, Latro.

Nauigat in cæcis, audax Vincentius, vndis;

Vnda sed intumuit freta latrone nouo.

Heu dolor, in casses (quis crederet) obuius intrat,

Et sic in medijs, WOYNA feritur, aquis.

Mille vijs venit mors perfida. Discite Terræ,

Quæ modo piscator, post citharædus erit.

Embl: mors demetit Flores, & iuuentam vvoynæ

Tit: vvoynæ fatum iniustum

BLanda in nobilibus radiabant lilia campis,
Prò scelus infestâ, mors metit illa manu.

Et tu vvoyna taces? & sic sublimis abibit,

Clara decore tuo, floribus aucta tuis?

Refrænanda semel rabidæ est audacia dextræ,

Siccine iam nostris pessima ludet agris?

Lex vbi, vbi Iudex: licuit si tollere vvoynam,

At decus, & Flores, tollere non licuit,

Statniã

Źstátniá potytźká.

GDy legł zięty choroba / Gdy członki dretwiály /
A boleści w wnetrznościách srodze grassowály /
Woyná ná Woynie powstát : Źbrojá Mądrość była
Mieczem / Miłość ; Tarcia sie Ciępliwóść stáwila
Skromność sřzał dodáwála / Spráwiedliwość bila
A wniebespicznym rázie státeczność křyżnelá
Stoi przy Pánie Vincenty / Křyż chorogiew twoia
Kwáp sie ná kátwárya do wiecznego Źdrojá .
Źástanowi sie Woyná / wchá nádstáwuię /
A w tym kósá do sercá przez kóści sturmuie /
Serce opánowáwšy Tryumf śpiewáć počnie /
A Státeczność dobyřšy Chryśtusowey wlocznie /
Wderzy ná śmierć sřoga : owá sie skręšyła
Co rozumieš iáko tu wielká bitwá byla ?

Animusz Żolnierzski.

POwiádaý coś Wołestá Kráino widziála
Kiedys ná twych gránicách Woynie Cnego miála /
Drálas / kiedy ná koniu walczył záuśsonym /
Omdlewálas / gdy buiał z Palásem křwórwionym .
Połock záś musiał sie kryć / leciąc między mury /
Kiedy nowe co ráz w nich dziálát Woyná dsiury ;
Krwig plyną áś do tych cjęs InŹlanty znędzone
Ktore do niego rece podneśac zemdlone
Prośily o ratunek : dáł / bil sie / wygráwał /
Bog kćjęćcił / to sie ná to wřyśkiego wydówał
Ná křoga sřrone / spojryš / w kędzie Woyná sřynie
Coś tedy śmierć wygrála / iesli on ^{nie} ginie ?

Animusz

Animus pobożny.

A kto może ogarnąć serdeczne skrytości?
Jaki miał Woyną w Boskiej postępek miłości?
Za Oycyznę tu walczył / o niebo się biąc /
W Modlitwach / w postach / w trudach / y wciśkach żyjąc.
Dla tegoć w brew zajeżdżał nieprzyjacielowi /
Droge sám wkazyjąc swemu żołnierzowi:
Bądź w nocy / bądź w południe / z woske był gotowy /
Na sercu nową radość / tryumoh czując nowy
Pobożność wielką zbroją : czyni bezpieczonego /
Choćbyś go chciał do kráiu postać podziemnego /
Obálił náń y gory / obálił niebiosá
Onemu to iáť Sbożu wdżiesięznoletniá rosá.

Dzielność w spráwách.

D Obrywáy Trąbo mocy / w słaW Páná twego /
Okáśń sztuki / y mądrość żołnierzá zácnego.
Nie ráz się polá Trupem Jlantstkie przykryły /
Nie ráz rzeki / rzekámi prowadzemi / plyneli /
Skoro Woyná bykować poczał Woyská śmiałe /
Z swym Tropem prowadzić ná Woyská zuchwále:
Obáciiłbyś był w ten cjas / iáť konie iekály /
Jáť się zbroie pádály / iáť dżiałá huczály
Ludzie iáko mákorky stracone / lecieli /
A drudzy oczekiwác do końcá nie śmieli.
Kozum to znác spráwowái : rozrywká tu byłá
Bez kłorey / nic nieumie / by náwizstá sílá.

Koń Lyncerzki.

A Wesołem nie strzela po namiotach okiem/
Ani hárdem po polách potstakwie prokiem.
Smiałá Grzywá wpádlá / smerná wiśi głowá/
Truchleiacey odpáda od nogi podkowá.
Miásto Páná / plászcz czárny siedzenie zákrývá/
A we wngtrz krwáwe oczy plácz rzewny porywá.
Wsercu bol zásiádl miejsce / boiáźń krzywi nogi/
A wuśách miásto Traby śmierc y plácz krzymi stogi.
Coś sie stáło bestyi: áboć iuż umierá?
Áboć tám kto przeszli: ki z niego duszę zdbierá?
Połi byl Pan / pety on: znáć niechce drugiego:
Obacź wierny Animuś stugi serdecznego.

Miecz.

Szły / drzewie / znáć że byl wránie niebezpiecznym/
Boć sie miec przed tym zciéral y Szwedem serdecznym.
Kos go to podobno zmotyka zniđziłá/
Trudno tám gory sukáć / gdsie ni rowna siłá.
Szukál gdsieby śmierc ranił / nie widziál ni oká/
Ni wśu áni cłonkow śmierciágc do boká/
A ták zánstydził by sie wwiśt w stogicy tońi.
A Pan zosił ná wárách z wiedziiony od brońi.
Wśáyże tu w Rynstunkách / ábo w smiałym boiu/
Opusci cie to wśyśtko przy estátnym znoiu.
Erga to názyt Kosá / ná ktorey stinienie
A śmierc ná ludzje páda / y ná zbroie drzżenie.

Kopia.

SToi zdumiała / pátrzy ku niebu Kopia /
A ono suknem czárnym chłopie iq obwiała :
Zdziera znięć plászcz wesoły / by się nie wznosiła
Ze kiedys / y pancerze / y zbroie przesyła .
Gdyś bywała Kopia : Kosa cie szukała
A ná twoy Szab / swe ostrze żeby gotowała .
Miaśto ciebie Pan leży / Pánás wtraciła
Aniś Páná bronila / aniś się zemściła /
A ona smutne wznioższy ku gorze tykanie
Oszukałes się mowi / oszukałes Pánie .
Jám zgoła chciała śmierci wytrzasnąć wnetrzności
Aliściem przeleciała przez dsiurawe kości

Zbroia.

SPoprzyina mie / strách iáplis z mych oczu wychodzi /
Zgoła ze mnie (niestetyś) śmierć się nowá rodzi :
Oczu nimám / ni wśu / ni mozgu / ni ciála ;
Owo zgoła iuz śmierci podobnám się stála /
Zylám / gdym Páná mego w Woysku odsiewála ;
Dnterám / otom dusze moiey postrádála .
Dniálám iá y wśce przebiiać y rotę /
A strzáły názád cofać / y ogniste stroty
Teraz iuz / nic nieumiem / ni rece / ni nogi /
Ná zwyczajne żołnierskie chęć się ruszyć drogi .
Już też poyde pod ziemie / bo bym się wstydziła
Gdy by mi kto zárzucił / zem nie możná była .

**Jey Máci P. Elzbiecie Woyniney We
solowskiej Paniey a dobrodziejce mo-
iey Miłościwey.**

W Oległa droga Głowá / Ktoż mi lzy wgrási
Kiedy Miłość y Bolesć co dzień serce kwiási ?
Wstyd tu nimáß žádnego
Kiedy / pláče cnotliwego.

Izáli Vincentius Solnierz poległ sławny ?
Izáli Tryumph iego w Isláncích byl dawny ?
Czy y Cnota tuż záginie ?
Ktora Woyná zácný stynie.

Nie jest ták / nie lekásie nigdy śmierci Cnotá /
Nie leży spráwiedliwość podcieta v Plotá /
Bespiecznie szczyrość wojuie /
Choć y pieklo ná sie czuie.

Ale poległci poległ wšykškim opšarány
A nabárszey Cná tobie Matzonko žádaný.
Všeht ták kwiát wpošrozod láta
Toć to fałš márnego šwiátá.

Ty jednáł mežnym sercem zwoyciežay zálošci /
Cne iego spráwy niechci dodáta rádošci /
Te śmierć ná glowe poráža /
Te ten smutek wšykšet zmáža.

A zwołašcžá gdy popołu z Chryštusem; tąd z chodši /
Šnac že mu sie ščesliwie w tym boiu powodši
Wojuie on / Bog wojuie
A iego z Krzyžá rátuie /

Szczesliwaš to potyčká / ná ktorey škárb norwy /
Solnierzowi swoiemu Bog dáć jest gotowy /
A pátrzy ták sie potyčká /
A gdy zwoyciežá, wykrzyčká /

Sámno o Wierny slugo ná wieczne wesele /
 Zástáwiles sie zá mnie / áž do śmierci śmieie /
 Śmierć ci zápláce żywotem /
 Službe niesychánym zlotem.
 Czy śmierć to? czy tu pláć? gdy iest przeniesiony
 Z przyzá / z swiátá ; ná niebo / ná wysokie strony /
 Wstyd tedy pláć takiego
 Przyáciela / Ná wyjšego.
 Ale dobry? Wiec Dobry poydšie do Lepšego
 A dobro to skończane / do Nieskończonego
 A tu sis może zepsowác
 A tam iuž bedšie Pánowác.

Ten Došci P. Annie Wopniánc
 Wikotáiwey Stáńkiewiczowey Woy
 skiej Zmudzkiej Pánien Wátce y
 dobrodzieyce moiej Wilošciwey.

Je záwše froga lupi šimá role /
 Nie záwše przykry dešć zálewá pole /
 Bywa teŝ ten čas / kiedy słońce czołem
 Świeci wesołem.

Ráz ziemiá śniegiem przyćišniona leŝy /
 Drugi ráz wniebo z kwiateczkiámi bieży /
 ROZNOSC iest Páni / tá šáfuie trámi /

Tá roškošámi.

Šáfuie styšá / Páni Mátka šrodze /
 Še Pán Brat chodži po umártych drodze .

A což mam czynić? czego sie spodšierwác /
 Pláć czy śpiewác?

Kaze

Káže mi pláć Mowa pospolitá/
Káže mi spiewáć tájemnicá skrytá/
Powiedz; Apollo/ czego sie spodziejáć
Pláć czy spiewáć?

Spiewáć mi káže Solmierzowi cnemu /
Podáć Tráby ku pienu wodziejcznemu/
Nie trzebá pláć sławnego żywotá
Ták rádši cnotá.

Teraz dopiero Woyná ná swiát woschodzi/
I żyć poczyná / y iákby sie rodzi/
Aby przebywał; Bogiem ná Sionie/
w Wieczney Koronie.

Tá niebezpieczna záwsze chwilá bylá/
Nie dziś wisc iutro/ przecie by zdráždziłá/
Ažby dowiodlá do grobu smetnego
Oskáanego.

Lecz ono słońce ná wieki świecáć /
Kaz rozświeciwszy serce stekáć /
Czumi bezpiecznym ná wieki w Syonie.
Przy Bożym Thronie

Do tegoć wieku woyná sie národził /
Do tegoć w postny modlitwy wychodził/
Uzbroiwszy sie Wódz s swego ciálem
Ják mocnym dsiálem

A wisc tu pláć y sméć sie z tego /
Je przyšedł zdrowy do kresu onego?
Niecháy ten pláćże ktory w one strony
wzdycha strápióny.

A iesli przecie iákie w sercu wály /
Poburzywszy sie wesolóć wygnály /
Wygnáć ie trzebá / bo gdy te kálcia
Członki drétwicia.

Musy vvoynie vvienczuiá, y z nim Tryumphuiá

STanie do bitwy Woyná / y Smierć sie stáwila /
Wnet przesliczna Muz hordá / Woyna obstarpila
Calliope w tym zárzumi: Walcz Woyná szczęśliwie;
Cnota / Miecz / Wzrost / Miesiac / sprzyjając chętnie.

Clio mowi / ia beda te spráwy śpiewála /
I moc żołnierską światu przepowiadála:

Pulnocne zaś narody y wóskkie Kráiny /
Zdumieia sie / y zbiega ná te Uwoiny.

Thalia rzecze / ia Wieniec wrobiá /
I głowa zacna / ślicznie przyozdobie /
Niech Żołnierzá widzi swego
Cnota / nieprzekóná tego.

Melpomene / Tródná śniála w / sto żylá /
I zátęchowiży / ták sie / do mowy wżrużyłá /
Sluchá: Ziemi / si chý: Morze /
I ty ś wietnoíasny Dworze /
Woyná z śmierci tryumphuie /
Woyná w wiel wieczny wstępuie.

A Terpsichore Cytháry dobywa /
I do weselá siostrę wesolych wyzwa /
Kryknimy mowi / Nowe słońce w schodzi /
Nową myśl wrodzi /

Euterpe zaś piszczałką dobáie wdzięczności /
I do tákiego bitu wyzwa Wielmożności /
Woyná walczy / Woyná biec /
Woyná z walczy / Woyná Zbite
Śmierć ná głowe rozładá.

Oráiná do Niebá zwycięzce prostuie /
Wj. hodującego to piósná / Grato czástnie /
Wstępuy / Kroluy / aż ná wieki /
Ci cie Cnota / czeja y wieki.

